

[Hans R. Knudsen.]

sættelse bevirket, at mange års uvished og tvivl om havnens skæbne er blevet afløst af sikker forventning om, at man nu vil indfri de løfter, der blev givet, da man i 1917 vedtog at bygge fiskerihavne både i Hirtshals og i Hanstholm. Jeg ved, at befolkningen deroppe er enig med mig, når jeg først og fremmest retter en tak til regeringen og ikke mindst til den højtærede minister for offentlige arbejder for fremsættelsen af lovforslaget.

Det er en hård og ublid skæbne, der gennem årene har hvilet over dette havnebyggeri. Hele udviklingen er udførligt skildret i den højtærede ministers fremsættelse og i de til nærværende lovforslag knyttede bemærkninger; jeg har intet nyt at føje hertil. Men når man læser om de mange uheldige omstændigheder, der har kendetegnet havnens tilblivelseshistorie, forstår man, hvorfor befolkningens forventninger har skiftet lige fra lys optimisme til den dybeste mistro til, at denne havn nogen sinde blev en realitet. Størst var optimismen vel i 1941, da bevillingsmyndighederne gav tilslutning til, at havnen blev færdigbygget på 8 år. Men allerede året efter standsedes arbejdet af besættelsesmagten, og den da næsten fuldførte vestmole begyndte langsomt, men sikkert at gå til grunde. I 1948 vakttes nyt håb til live, da den daværende minister for offentlige arbejder, det ærede medlem hr. Carl Petersen, fik finansudvalgets tilslutning til en bevilling på 5 mill. kr. til udbedring af den skete skade. Samtidig blev der nedsat et udvalg, der skulle undersøge, om det var teknisk muligt og økonomisk forsvarligt at fuldføre havnebyggeriet. 3 år senere, i 1951, afgav dette udvalg en betænkning, hvori udvalgets flertal frarådede havnens færdigbygning.

Det er ikke noget under, at havnens fortalere og egnens befolkning af og til har været ved at miste tålmodigheden og troen på, at denne havn nogen sinde skulle blive en realitet. Men arbejdet for havnen blev aldrig opgivet. Det lokale Hanstholmudvalg med amtmand Egedorf som en dygtig og besindig leder fortsatte sit målbevidste og energiske arbejde, og selv da de mest utålmodige på et vist tidspunkt søgte at fremtvinge en endelig afgørelse og at gøre

det på et for havnebyggeriet meget ugunstigt tidspunkt, holdt dette lokale udvalg hovedet koldt og fortsatte sit slidsomme arbejde, et arbejde, der dels gik ud på over for offentligheden at tale havnebyggeriets sag, dels at få de tekniske vanskeligheder, som der jo var flere af, overvundet. Man havde sat sig for, at sagen ikke skulle opgives. Man ville forsøge at nå frem til et grundlag, på hvilket havnen kunne bygges og bygges på forsvarlig måde.

Dette grundlag nåede man frem til på følgende måde. I 1955 foreslog professor Lundgren at iværksætte de sandvandringsforsøg, som med et gunstigt udfald ville kunne løse havebyggeriets største og alvorligste problem, nemlig tilsandingen. Ministeren for offentlige arbejder nedsatte samtidig med, at professor Lundgren startede sine forsøg, et sagkyndigt udvalg til undersøgelse af de økonomiske og erhvervsmæssige forhold. Resultatet af professor Lundgrens og udvalgets arbejde blev den for havnebyggeriet så gunstige betænkning af 25. september 1959, den betænkning, som danner grundlaget for det foreliggende lovforslag.

Der er grund til i dag at takke professor Lundgren for hans i dobbelt forstand tilbunds gående undersøgelser over sandvandringsen, og der er også grund til at takke det sagkyndige udvalg ikke alene for udvalgets positive indstilling over for opgaven, men også — og især — fordi det i sine analyser af de økonomiske og erhvervsmæssige forhold har taget afgørende og efter min mening meget betydningsfulde momenter i sagen ind i sine overvejelser og i de betragtninger, det fremfører. Jeg tænker her bl. a. på de meget værdifulde oplysninger, der er fremskaffet om havnens beliggenhedsværdi, og jeg tænker ikke mindst på en enkelt passus i den udførlige betænkning, nemlig det sted på side 52 — som jeg med formandens tilladelse gerne vil citere — hvor man fastslår,

„at anlæg af en havn på dette sted vil være et virksomt middel til at fremme beskæftigelsen i de tilgrænsende dele af Thisted amt, hvor ledigheden, især den langvarige ledighed, gennem en årrække har været relativt meget betydelig.“

Jeg skal i øvrigt ikke opholde mig meget ved den omfattende og meget grundige